

MESE

Szünet

2.

Második rész,

... amelyben Botond és Ervin beszerző útra indulnak a szupermarket polcai között; kiderül, hogy miért van delfin jel a konzerven, és mindkét fiú befogja az orrát a halas pultnál.

A júniusi párás hajnalon rövidnadrágban poroszkálva Botond azon gondolkodott, vajon jó ötlet volt-e rögtön azzal kezdeni a tanítási szünetet, hogy még korábban kel, mint a sulis napokon. Rajtuk kívül alig volt még ember a Szondi utcában, nyilván minden kisiskolás a másik oldalára fordult épp az ágyában, és nyári fagyaltokról álmodott.

De már nem volt visszaút, hátán egy üres hátizsákkal szorosan anyukája mellett battyogott Botond. Azért egy nagyon picit átjárta a szívét a keserűség, hogy ikertestvére, Verus - aki 3 perccel korábban született, mint ő - valószínűleg meg sem hallotta álmában, ahogy anya meg ő kiosonnak a lakásból. Bár anyának igaza volt, jobb volt Verust hagyni még aludni, meg egyébként is, milyen izgalmas így, hogy négyesben mennek beszerző-körútra!

Ervin, Botond legjobb barátja hasonló gondolatokkal álldogált a szupermarket előtt, szintén anyukája társaságában. Nem igazán tudott rájönni, hogyan jutottak el a tegnap esti játszótérezéstől a ma hajnali bevásárlásig, és bár a tegnap esti meleg saláta meglepően finom volt. Titokban egy jó nagy szelet rántott húsról gondolt, hátha elűzi a rosszkedvét. Éppen ott tartott az ábrándozásban, hogy bekapja az első falatot, amikor befordult a sarkon Botond és anyukája, Kati néni, aki négy fehér papírlapot fogott a kezében, amire gyöngybetűkkel voltak szavak írva, egymás alá.

- Sajnálom az időt a bevásárlásra, ezért mindig listával jövök - magyarázta köszönés helyett Ervin anyukájának, aztán a fiúkhöz fordult. - Mivel most négyen vagyunk, így rengeteg időt megspórolhatunk, ha két csapatra osztódunk - kezdte izgatottan Kati néni, aztán kiosztotta a cédulákat, amikre szépen olvashatóan nem csak az alapanyag nevét, hanem a mennyiségét is ráírta.

Botond és Ervin egy vásárlós csapatba kerültek, és 8 féle dolgot kellett megtalálniuk az üzletben Ági néni, Ervin anyukája is kapott egy cetlit, szintén 8 élelmiszerrel, Kati néni pedig felajánlotta, hogy annak segít majd, akinek a leginkább szüksége van rá. Minden csapat fogott egy-egy bevásárlókosarat, és felfedezőútra indultak.

Ervin semmilyen számára ismeretlen alapanyag nevét nem látta az ő papírjukon, de azért így is volt mit keresniük a sorok között:

Teljes kiőrlésű liszt, 1 kiló

Kuszkusz, fél kiló

Zabpehely, nagyszemű, fél kiló

Zabpehely, finomszemű, fél kiló

Kenyérliszt, 1 kiló

Finomliszt, 1 kiló

Köles, 1 darab 200 grammos csomag

Tonhalkonzerv, 4 darab

Volt olyan, amihez az eladó segítségét kellett kérniük, mert a legeslegfelső polcon volt; a zabpehelynél vissza kellett szaladni a polchoz, mert véletlenül csak nagyszeműt tettek a kosárba, finomra őröltet nem; az a kis kétszáz grammos kölescsomag pedig úgy elbújt különféle rizsek és tészták között, hogy csak hosszas bogarászás után akadtak rá.

Mire mindent a kosarukba pakolták, addigra kellően meg is éheztek, még szerencse, hogy a kasszához menet éppen a konzervek mellett vezetett az út, így betettek négy tonhalkonzervet is a többi alapanyag közé.

- Látod ezt a delfin jelet a csomagoláson? - mutatott egy éppen víz fölött ugró delfinrajzra Botond.

- Atyaég, ezek delfint árulnak? - szörnyülködött Ervin.

Botond hangosan felnevetett.

- Nem, dehogy! Éppen azért van rajta, hogy tudd: aki ezt gyártja, annak a halászhajói nem zavarják a delfineket és egynek sem esik bántódása, miközben kihalásszák a tonhalakat - magyarázta Botond, és már szaladt is tovább.

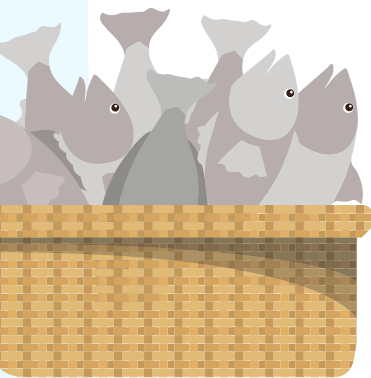
Egyszerre értek anyukáikkal a kasszához, az ő kosarukba is bekerült minden, ami a listán szerepelt. Natúr joghurt, kétféle sajt, tojás, napraforgó- és olívaolaj mellett puffasztott gabonaszelet és egy nagy csomag rögös túró.

Fizetés után minden a hátizsákokban landolt. A romlandó tejtermékeket Kati néni egy puhafalú hűtőzsákba tette, amibe otthon még egy jégakkut is bedobott, és ezt úgy rendezte el a saját hátitáskájába, nehogy valami összenyomódjon. Közben elmagyarázta, hogy erre azért van szükség, mert a nyári melegben akár egy óra alatt megromolhatnak a tejtermékek, kár lenne értük.

Ervin és Botond hátizsákjába ugyanannyi súly került: mindketten választhattak a kilós gabonákból kettőt, a félkilósakból is egyet-egyet, Botondhoz került még a köles, Ervinhez pedig a delfinbiztos tonhalkonzerv. Minden más Ági néni táskájában végezte: alul a nehezek, felül a könnyűek.

- Akkor kész vagyunk? - kérdezte óvatosan Ervin Kati nénit, ahogy kiléptek a szupermarket ajtaján.

Botond anyukája nevetve megrázta a fejét, és tovább indultak. A pár utcányira lévő kis piacnál Ervin bizalmatlanul állt a nagy ajtók előtt, Kati néni nevetve betessékelte. Bár ne tette volna! Ervin orrát megcsapta a rettenetesen sós, erős halszag, és ennél már csak az tűnt borzasztóbbnak, hogy Kati néni láthatóan oda igyekezett.

Ervin és Botond befogott orral álltak be a sorba, és szemüket forgatva el se tudták képzelni, hogy ebből valami ehető is kerekedik. Kati néni nagy rutinnal kért az eladótól egy kiló fehér busát, méghozzá filét, hogy ne kelljen a fiúknak majd a szálkákkal vacakolniuk. Az eladónak egy fedeles üvegtálat adott a hűtött hátizsákjából, majd jó mélyre tette a zsákmányt, a jégakku mellé. Heti egyszer ugyanis halat sütött ebédre, és ennek éppen a szombat lett a napja, amikor reggel frissen meg tudta venni a piacon.

Ezután beállt egy fejkendős kedves nénihez a sorba, vett friss cseresznyét és málnát, egy szép nagy fürt paradicsomot, uborkát és salátát. A fiúk szájtátva nézelődtek, és nevetve utánozták a kofákat, hogy "háromszáz az uborkaaaaa".

Már kész is voltak a bevásárlással!

- Farkaséhes vagyok! - toppantott Ervin, amikor Botondék otthonához értek.

- Akkor együnk tojásrántottát! - kiáltott Botond és már szaladt is a friss tojásokért. Miután alaposan megmosta őket, egy kisebb tálba hideg vizet tett és elkevert benne egy teáskanál sót. Majd egyenként beletette a tojásokat.

- Érdekesen készül nálatok a rántotta - vetette oda kicsit aggódva Ervin, és remélte, hogy nem marad éhen. Botond nagyon nevetni kezdett.

- Ez még nem a rántotta! Nézd, ha a tojás elsüllyed a vízben, akkor friss. Ha középen lebeg, akkor egy picit régebbi, ha viszont teljesen feljön a víz tetejére, akkor tök régi. Azzal nem érdemes kísérletezni, hogy belerakjuk a rántottába. - Ervinnek nagyon megtetszett ez a kísérlet, ragaszkodott hozzá, hogy a többi tojást ő tesztelhesse.

Amíg a fiúk szépen elrakták a spájzszekrénybe a gabonaféléket - hátulról előrébb húzták a régebbieket, hogy azok kerüljenek majd hátra, amik tovább elállnak -, addig Kati néni néhány napos, teljes kiőrlésű rozskenyér szeleteket pirított a rántotta mellé, Ági néni pedig felvágta a friss paradicsomot, és néhány salátalevelet is a tányérra tett. A reggeli az utolsó morzsáig elfogyott, és Ervin szinte észre sem vette, hogy már tegnap reggel óta nem evett húst.

Délelőtt visszatértek kedvenc játszóterükre, ahol kalózosat játszottak a magasban. Az volt a kitalált világuk, hogy a Városliget egy titkos kalózhely, ahová csak a legügyesebbek juthatnak be. Kötélmászás, homokban ugrás és bokortól bokorig lopózás volt a tét, és újra kellett kezdeni a pályát, ha valaki megszólította őket, hiszen az egyértelmű lebukás. Negyedszeri nekifutásra azonban sikerült teljesíteni a küldetést, éppen akkor, amikor Kati néni intett nekik, hogy induljanak haza ebédelni.

- Mi lesz az ebéd? - kérdezte hazafelé sétálás közben Ervin, és titokban reménykedett egy kis rántott húsban.

- Grillezett busafilé, petrezselymes krumplival és salátával

- válaszolt mosolyogva Kati néni, mire Ervinnek földre gyökerezett a lába. Arról nem volt szó, hogy a piacon vett halat neki meg is kell ennie! Azonnal az orrába szökött a reggeli halszag, pedig a Szondi utcában közel és távol sem volt egyetlen pikkelyes sem.

- Fúj - kiáltotta Ervin, és már abban a pillanatban meg is bánta, hogy ezt mondta, amikor meglátta Botond anyukájának csodálkozó arcát. - Nem azt akarom mondani, hogy undorító, de egy kicsit azért mégis - habogott a kislány, és a füle tövéig pirult.

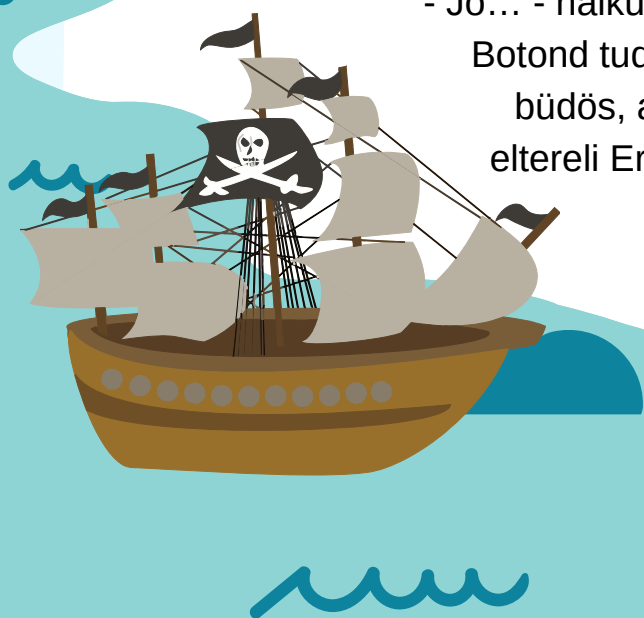
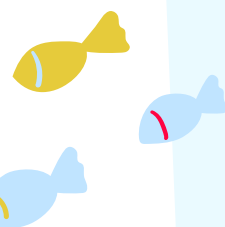
- Állapodjunk meg valamiben - guggolt le Kati néni - én megsütöm, te pedig megkóstolod. Ha nem ízlik, egyetlen további falatot sem kell enned belőle.

Rendben?

- Jó... - halkult el Ervin és kétségbeesetten barátjára nézett.

Botond tudta, hogy nincs mitől tartaniuk, hiszen nem lesz bűdös, ami a tányérra kerül. Arra gondolt, hogy inkább eltereli Ervin figyelmét, és amint hazaértek, unózni hívta barátját a nappaliba.

- Két kört játszunk és utána mehetünk teríteni
- mondta, és alig negyedórával később nem értette, hogy járhatott túl ennyire az eszén a kártyában a legjobb barátja.

- Már kész is? - hitetlenkedett Ervin, amikor Botond anyukája asztalhoz hívta őket. Rettegett tőle, hogy majd a piaci szagok közé kell leülnie, de legnagyobb meglepetésére egyáltalán nem volt bűdös az étkezőasztal körül.

- Persze, ezért is jók a halak, mert sokkal gyorsabban megsülnek, mint a hús. Tele vannak vitaminokkal, ásványi anyagokkal, sőt, olyan zsírsavak is vannak bennük, amik a szemünk és az agyunk működéséhez nagyon kellenek. Fehérje is rengeteg van benne, tiszta erő! Szóval mereszd a szemed és kóstolj - nevetett Kati néni.

Ervin nagyon óvatosan emelte a szájához az omlós halfilét. Mielőtt megkóstolta volna, alaposan megszagolta, de jóformán csak a vaját és a sok illatos fűszer illatát érezte. Beleharapott. Cseppet sem volt se bűdös, se rágós, se szörnyű. Azért a biztonság kedvéért bekanalazott egy nagy adag petrezselymes krumplit a szájába, hátha csak az első érzékelés után jön a szörnyűség. De nem jött. Sőt. Az apróra vágott citromdaraboktól inkább egy ehető limonádéra emlékeztetett az íze.

A fiúk a laktató ebéd után picit sem álmosodtak el, sőt, még nagyobb erőbedobással vetették bele magukat a délutáni játékba. Tudták, hogy másnap reggel mindketten útra kelnek: Botond az ikertestvérével a nagyszülőkhöz, Ervin a szüleivel nyaralni indulnak. Éppen ezért minden pillanatot kihasználtak, hogy az összes kedvenc játékuk sorra kerüljön, mielőtt elbúcsúznak, és csak néhány hét múlva láthatják egymást újra.

